

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatele **MVDr. J. D.**, zastoupeného Mgr. Ondřejem Pivoňkou, advokátem se sídlem v Mladé Boleslavi, Laurinova 1049, za účasti **Krajského úřadu Středočeského kraje**, se sídlem v Praze 5, Zborovská 11, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2007, č. j. 3 Ca 8/2005 - 87,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zastaveno řízení o kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu ze dne 12. 9. 2006, č. j. 3 Ca 8/2005 - 55. Tímto rozsudkem městský soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru územního a stavebního řízení, ze dne 8. 4. 2005, č. j. ÚSŘ/1234/05/Kt (dále jen „žalovaný“), kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Magistrátu města Mladá Boleslav (dále jen „stavební úřad“), ze dne 7. 2. 2005, č. j. Ost.: 829-10679/2005-338, o uložení pokuty ve výši 40 000 Kč za to, že stěžovatel ve stanovené lhůtě neprovedl rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění stavby přípojky plynu a přípojky vody vedených po pozemku parc. č. 79/2 v katastrálním území Č. u M. B.

Stěžovatel v úvodu kasační stížnosti konstatuje, že jeho dosavadní zástupce JUDr. Ladislav Řípa přerušil výkon advokacie a z uvedeného důvodu předkládá soudu plnou moc nového zástupce pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Ondřeje Pivoňky. Dále namítá, že soudní poplatek ve výši 3000 Kč za kasační stížnost směřující proti rozsudku městského

soudu ve věci samé byl zaplacen kolkovými známkami a zaslán soudu prostřednictvím nového zástupce spolu s touto kasační stížností dne 16. 2. 2007, což dokládá originálem podání s nalepenými kolkovými známkami. V doplnění kasační stížnosti ze dne 8. 3. 2007 stěžovatel označuje jako důvody kasační stížnosti nezákonnost rozhodnutí soudu o zastavení řízení dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel cituje ustanovení § 9 odst. 7 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), a v dané souvislosti uvádí, že v podání ze dne 16. 2. 2007 žádal o zrušení usnesení městského soudu o zastavení řízení právě z toho důvodu, že soudní poplatek byl z jeho strany zaplacen ve lhůtě pro podání opravného prostředku. Ze všech výše uvedených důvodů proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřil.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

V projednávané věci byl stěžovateli dne 10. 10. 2006 doručen rozsudek městského soudu ve věci samé, proti němuž podal dne 19. 10. 2006 k poštovní přepravě prostřednictvím svého zástupce, advokáta JUDr. Ladislava Řípy, kasační stížnost. Dne 30. 10. 2006 byl stěžovatel městským soudem vyzván, aby ve stanovené lhůtě od doručení výzvy zaplatil soudní poplatek ve výši 3000 Kč, a zároveň byl poučen, že nebude-li soudní poplatek v této lhůtě zaplacen, bude řízení o kasační stížnosti zastaveno. Uvedená výzva byla zástupci stěžovatele doručena dne 9. 11. 2006.

S ohledem na skutečnost, že stěžovatel na výzvu soudu žádným způsobem nereagoval a soudní poplatek ve stanovené lhůtě nezaplatil, městský soud usnesením ze dne 31. 1. 2007, č. j. 3 Ca 8/2005 - 87, řízení o této kasační stížnosti dle § 47 písm. c) s. ř. s., ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, zastavil.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí soudu o zastavení řízení. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a odst. 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu důvodů uplatněných kasační stížností a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Při posuzování důvodnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vycházel z následujících úvah:

Vzhledem k tomu, že zaplacení či nezaplacení soudního poplatku může svými důsledky v konkrétních případech omezit právo účastníka na přístup k soudu, umožňuje zákon o soudních poplatcích následkům nezaplacení soudního poplatku předejít tím, že navrhovateli dává dle ustanovení § 9 odst. 1 a 2 zákona o soudních poplatcích možnost zaplatit soudní poplatek až na základě výzvy soudu ve lhůtě soudem stanovené, případně soudní poplatek zaplatit ještě předtím, než usnesení o zastavení řízení nabude právní moci (§ 9 odst. 7 téhož zákona).

Co se týká výzvy soudu k zaplacení soudního poplatku dle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, Nejvyšší správní soud z obsahu spisu ověřil, že tato výzva byla dne

9. 11. 2006 řádně doručena zástupci stěžovatele a byla v ní stanovena pětidenní lhůta pro zaplacení soudního poplatku ode dne doručení včetně poučení o následcích pro případ, že výzvě soudu nebude ve stanovené lhůtě vyhověno. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (srov. např. usnesení ze dne 28. 1. 2004, sp. zn. II. ÚS 671/02), jakož i Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 2 Afs 187/2004 - 69, publikovaného pod č. 726/2005 Sb. NSS), přitom vyplývá, že placení soudního poplatku není úkonem, který by účastník řízení musel vykonat osobně; jedná se o zastupitelné jednání a nedostatek osobního prvku jednajícího nezpůsobuje neplatnost či neúčinnost tohoto jednání. Účinky doručení výzvy k zaplacení soudního poplatku proto u zastoupeného účastníka nastávají dnem doručení této výzvy jeho zástupci a městský soud postupoval v souladu se zákonem, když výzvu zaslal pouze zástupci stěžovatele, a nikoli stěžovateli samotnému. V daném případě však stěžovatel ve stanovené lhůtě soudní poplatek nezaplatil a až do doby vydání usnesení městského soudu, který s rozhodnutím vyčkal do 31. 1. 2007, na uvedenou výzvu nikterak nereagoval, změnu zastoupení soudu oznámil až přípisem z 16. 2. 2007.

Zákon o soudních poplatcích dále v ustanovení § 9 odst. 7 jednoznačně stanovuje, že usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení. Nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost. Z uvedeného vyplývá, že i přesto, že soudní poplatek není zaplacen ve lhůtě stanovené soudem, má účastník řízení možnost tento uhradit nejpozději do nabytí právní moci usnesení, kterým bylo řízení pro nezaplacení soudního poplatku zastaveno. Zákonodárce však v uvedeném ustanovení zcela zřetelně odlišil řízení ve věcech správního soudnictví od řízení v ostatních věcech, kdy tato odlišnost není náhodná, ale má své opodstatnění v principu jednoinstančnosti správního soudnictví, který zůstal zachován i po přijetí nové právní úpravy obsažené v soudním řádu správním, který nabyl účinnosti od 1. 1. 2003.

Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem, a proto v daném případě nelze lhůtu pro podání kasační stížnosti vykládat stejně jako lhůtu pro podání odvolání, jak to zřejmě měl na mysli stěžovatel, který ve své kasační stížnosti citoval znění ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích. Z jazykového výkladu předmětného ustanovení totiž zcela jasně vyplývá, že ve věcech správního soudnictví je nejzazším termínem pro úhradu soudního poplatku den nabytí právní moci rozhodnutí, tj. den, kdy předmětné rozhodnutí bylo doručeno účastníkům řízení (§ 54 odst. 5 s. ř. s.). Ke shodnému závěru Nejvyšší správní soud dospěl již ve svém rozhodnutí ze dne 30. 9. 2003, č. j. 5 Afs 4/2003 – 29, publikovaném pod č. 69/2004 Sb. NSS, podle něhož: „*Ustanovení § 9 odst. 7 zákona ČNR č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, umožňuje i ve správním soudnictví zaplatit soudní poplatek po vydání usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku, pokud toto usnesení ještě nenabylo právní moci.*“

V projednávané věci nabylo předmětné usnesení soudu o zastavení řízení právní moci dnem jeho doručení zástupci stěžovatele, tj. 9. 2. 2007. V tento den dle výše citovaného ustanovení, věty druhé *in fine*, zákona o soudních poplatcích, zanikla poplatková povinnost za kasační stížnost směřující do rozhodnutí soudu ve věci samé a řízení bylo pravomocně zastaveno. V daném případě však k zaplacení soudního poplatku stěžovatelem došlo až dne 16. 2. 2007, tj. až po nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení.

Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud se nedopustil stěžovatelem vytýkané nezákonnosti, zastavil-li řízení o předchozí kasační stížnosti, neboť v řízení postupoval zcela v souladu se zákonem, neopomenul žádné procesní kroky, které mu zákon ukládá, a naopak využil všech prostředků, jak stěžovatele poučit o jeho právech. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.) a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu